

[Kristen Amby.]

Men må jeg erindre om, at i den uhyggelige Koreakonflikt ville ikke engang Rusland være med til — det var i begyndelsen af affæren, da den engelske gesandt i Rusland sammen med viceudenrigsminister Gromyko havde månedlange forhandlinger — at opfordre begge parter til våbenstilstand og troppernes tilbagetrækning, så de stod bag hver sin grænse, og til så at begynde forhandling. Han sagde, det kunne vente til senere, det ville man ikke. Så spørger jeg igen: Hvor langt skal forhandlingen gå? Den skal gå så langt, det er rimeligt, det har jeg altid ment og også sagt, og man skal blive ved med at forhandle. Men hvor langt skal indrømmelserne gå? Der er en grænse, det ved det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) godt. Der er en grænse, den grænse, som de store vestlige demokratiske magter har sat for deres indrømmelser. Det er den, at de ikke mere vil tillade, at noget enkelt lille land, der vil leve sit selvstændige liv, bliver overløbet af en angriber. Det er den grænse, de har sat. Jeg synes, at Danmark skylder disse lande, for hvem det i og for sig måske strategisk kunne være ret ligegyldigt, om parter af Danmark var i en anden hånd, eller om Thrakien i Grækenland var givet til øststaterne, evig taknemlighed, fordi de har sagt det så åbent til verden: Hertil og ikke længere! De har gjort dette, og føreren i dette har været den store, unge, mægtige republik. Det har mange fejl og skævheder, Amerika, men det har sunde instinkter og en idealisme, som vi i Europa knap rigtig gør os forestilling om. De, der ikke er vant til at føre den slags udenrigspolitik, er af begivenhedernes pres, og fordi de har denne idealistiske forestilling, drevet frem til ikke at nøjes med at gentage visse talemåder, men at gøre det, andre har talt om, til virkelighed. De har stillet hele deres magt bag ved udtalelsen om, at intet lille land, der vil bevare sin egen selvstændighed, skal lades i stikken.

Jeg siger til det ærede medlem, at der må grænsen dog være. Og selvom mange mennesker i Europa siger: åh, lad os blive fri for at høre om Korea, de er jo alligevel mere eller mindre kommunister derovre, der er ingen, der kan se forskel på den ene og den anden, lad FN trække sig tilbage,

og lad dem passe deres egne affærer, så kan vi ikke gå med til det, selvom det var det nemmeste. Det kan vi ikke gøre, fordi FN har været med til at oprette den sydkoreanske republik og skaffe frie valg. Der er mange ting, der er forkerte i Sydkorea, det har man heller ikke i Koreakommisjonen lagt skjul på, men vi kan ikke svigte den af os selv skabte demokratiske stat, selvom det var det letteste. (*Aksel Larsen: Demokratiske!*) Ja, jeg sagde demokratiske! Det er snart for stift et stykke, at man skal høre det ærede medlem tale om demokrati i forbindelse med Syd- og Nordkorea, sandheden er den, at alt, hvad han kan kritisere Sydkorea for, kan han få at vide af den rapport, som FN-kommisjonen har afgivet til FN, og som er stillet til rådighed for den hele verden, og hvori alle fejl og mangler og politimetoder er afsløret. (*Aksel Larsen: Aha!*) Ja, således er det, men samtidig vil jeg gerne sige til det ærede medlem, at det er en kendsgerning, som jeg aldrig har hørt det ærede medlem omtale, at den samme FN-kommisjonen, der fik i opdrag at betragte og undersøge forholdene i Korea, også Nordkorea, aldrig har fået lov til at sætte så meget som en fod på den anden side af grænsen, hverken dengang Rusland havde besættelsestropper i Nordkorea og ej heller nu. Det er noget let at skælde ud over mangler et sted, når man får alle oplysninger der, fordi oplysningerne nu engang gives på demokratisk vis, og så ganske lade, som om der ingen mangler er hos en selv, som om demokratiet der er i den skønneste orden.

Jeg vil gerne knytte nogle bemærkninger til det, jeg sagde i går. Spørgsmålet om den høje regerings holdning og rigsdagsflertallets holdning til FN er ikke spørgsmålet om, hvilken varm interesse vi har, men til syvende og sidst spørgsmålet, om vi mener, at også fredspolitikken skal føres gennem FN. Det ærede medlem er vel klar over, at vi ikke kan få noget igennem sikkerhedsrådet på grund af veto, og at, hvis der sker et fredsbrud et eller andet sted, kan man måske få beslutningen igennem i forsamlingen gennem action for peace-resolutionen, som vi har omtalt flere gange — men så vil det også betyde, når man skal tage det fra sikkerhedsrådet og føre det ned i forsamlingen, at så har vi allerede modsæt-